

Evangelhia zilei de miercuri: Adevăruri veșnice în limbaj obișnuit

Comentariu la Evangelhia de miercuri din săptămâna a XVI-a de peste an: „Le-a vorbit multe lucruri în parabole”. Să-i cerem Duhului Sfânt „harul de a ști să explicăm bine” și „harul de a înțelege bine”, pentru a face cunoscut motivul cel mai profund al fericirii noastre: faptul că ne știm iubiți de Dumnezeu.

Evangelhie (Mt 13, 1-9)

În ziua aceea, ieșind din casă, Isus s-a așezat pe țărmul mării. S-a adunat în jurul lui o mulțime atât de mare încât el s-a urcat în barcă să se așeze și toată mulțimea stătea pe țărm, iar el le spunea multe în parabole:

„Iată, semănătorul a ieșit să semene. Și, în timp ce semăna, o parte a căzut de-a lungul drumului. Au venit păsările cerului și au mâncat-o. O altă parte a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, și îndată a răsărit pentru că nu avea pământ adânc, iar când soarele a răsărit, s-a veștejit și, pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini. Spinii au crescut și au înăbușit-o. Iar alta a căzut în pământ bun și a dat rod: care o sută, care șaiszeci, care treizeci. Cine are urechi, să asculte!”

Comentariu la Evanghelie

Această parabolă reprezintă un nou început în misiunea Domnului nostru. Până atunci, învățăturile Sale fuseseră clare și explicite, ușor de înțeles pentru mulțimi. Putem înțelege surprinderea lor atunci când, după frumoasa descriere a semănătorului și a seminței, în loc să le explice parabola, El a încheiat brusc: „Cine are urechi, să audă”. De fapt, Isus a oferit interpretarea, dar numai mai târziu, în particular apostolilor.

Pentru noi sensul acestei parabole este evident, dar în realitate este pentru că avem propria explicație a Domnului nostru (cf. Mt 13,18-23). Pentru mulțimile care o auzeau pentru prima dată pe malul lacului, părea misterioasă, ca o ghicitoare fără răspuns. Presupunerea era că ei ar fi trebuit să descopere semnificația; și singura modalitate

sigură de a face acest lucru era să întrebe pe un învățător, care ar fi fost cineva acreditat de Isus Însuși. Învățând în parabole și dând cheia semnificației lor apostolilor, Isus le-a dat autoritatea de a învăța în numele Său, în același timp pregătindu-i pentru rolul lor. În aceasta putem discerne, cel puțin în practică, începutul autorității didactice a Bisericii.

În Introducerea la Comentariul său la Cartea lui Iob, Sfântul Grigorie cel Mare a scris memorabil: „Cuvântul divin (...) este un fel de râu, dacă îmi este permis să-l compar, care este atât lat, cât și adânc, în care atât mielul poate merge, cât și elefantul poate înota” (Grigorie cel Mare, *Moralia*, * 4). Această descriere se potrivește foarte bine parabolelor Domnului nostru, iar această calitate le face o metodă de învățare ideală pentru ascultători cu capacități diferite; toți pot învăța ceva din ele.

Creștinii din epoci deosebite au învățat din practica Domnului nostru și a Bisericii primitive să comunice conținutul credinței cu cuvinte pe care diferitele lor audiențe le pot înțelege. Adevărurile rămân nealterate, dar limbajul se va schimba pentru a se adapta mentalității vremii și capacității ascultătorilor. Sarcina revine fiecăruia dintre credincioși, și putem cere Duhului Sfânt să ne ajute să găsim cuvintele potrivite pentru ca ascultătorii noștri să poată asimila doctrina pe care o conțin (cf. Lc 12,12).

Andrew Soane // Helen - Getty Images